

РЕШЕНИЕ

№ 7571

гр. София, 30.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 30.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10439** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба на А. Т., [дата на раждане], гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № УПВР 247/14.10.2020г. на интервюиращ орган П. С. при ДАБ – МС, само в частта на решението, в която е постановен отказ да предостави хуманитарен статут. Иска се от съда да постанови отмяната на решението като неправилно и незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения, конкретно се твърди, че не е направен изискваният се анализ на обстановката в А. и поради това не била изяснена фактическата обстановка при преценката на основанието по чл. 9, ал.1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Счита за неправилна квалификацията на атентатите и нападенията в А. като спорадични, изводите противоречали на действителността в А., във връзка с действията на групировките на талибаните и Ислямска държава.
Пред съда жалбата се поддържа от адвокат И. от САК, а в ход по същество основателността ѝ изцяло, представи писмени бележки, в които се твърди, че следвало да бъде обсъдено дали е налице преследване на основанията по чл.8 ЗУБ, което трябвало да се прави във всеки конкретен случай, също твърди, че интервюто било проведено повърхностно и формално, поради което бежанската история не била изяснена, била представена опростено и тенденциозно, и не давала представа за истинските мотиви и причини жалбоподателя да напусне страната си по произход.

Счита за необоснована преценката за ситуацията в А., във връзка с основанията по чл.9, ал.1 ЗУБ.

ОТВЕТНИКЪТ чрез юрк. Ч. оспори жалбата изцяло, като иска от съда да отхвърли същата като неоснователна тъй като лицето не е изложило относно към предоставяне на закрила причини по ЗУБ.

Прокурорът –С. при СГП, счита жалбата за неоснователна.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, като актуалната справка за ситуацията в А. е към 12.10.2020г., представена по делото.+

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението е връчено на 19.10.2020г., а жалбата до съда е с дата 21.10.2020г. Изрично в решението е указан срокът за оспорване пред съда - 14-дневен от връчването на решението, предвиден по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.84, ал.2 ЗУБ.

По фактите съдът приема следното:

С процесното решение е разгледана подадената от А. Т. втора по ред молба за закрила с вх. № РД09-ВР-1060/06.10.2020г. , като самоличността му е установена по реда на чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ – с декларация на лицето.

В производството по молбата за закрила е проведено интервю на дата 08.10.2020г. на което е заявил, че за втори път е напуснал нелегално страната си през 2019г. като след престой в И., Турция и Гърция, е влязъл нелегално в България около 0 дни преди интервюто. След като влязъл в страната бил заловен от гранична полиция при опит да влезе в Република С.. За причините да напусне страната си по произход е заявил, че напуснал страната си поради беднотия, тръгнал за Европа за да „оправи живота си“, целта му била да достигне до Италия. На изрични въпроси е отговорил, че никога не е бил арестуван или осъждан в, не е бил политически ангажиран и не е имал никакви проблеми поради своята етническа принадлежност – пашун, по вероизповедание мюсюлманин сунит. Също на интервюто жалбоподателят е заявил, че през 2016г. е подал първата си молба за закрила, но след това бил депортиран от българските власти в Турция и от там върнат в А..

В мотивите на оспореното по делото решение са обсъдени изявленията на чужденеца за бежанската му история, заявени на интервюто и обсъдена справка за Ислямска република А. към дата 12.10.2020г., изготвена от Дирекция Международна дейност към ДАБ - л. 13 от делото. В мотивите на оспореното решение органът е приел, че изложените в бежанската история на А. Т., не са относими към 9, ал. 1 от ЗУБ. Формиран извод, че не са налице основания и за предоставяне на хуманитарен статут, въз основа на подробни мотиви, за ситуацията в А., както и с оглед данните за личното положение на жалбоподателя - конкретно не е заявил срещу него да е имало наказателно преследване за престъпление, за което националният закон предвижда смъртно наказание или екзекуция. Нямало и твърдения, че е напуснал държавата си по произход поради наличие на реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. За обстановката в А. в обобщение органът е

приел, че се наблюдават спорадични актове на насилие и изолирани нападения, които не следва да бъдат квалифицирани като въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие. Позоваването на обстановката в държавата по произход не е достатъчно основание за предоставяне на хуманитарен статут. Прието е също, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Правна преценка на съда:

Съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган – интервюиращ орган, предвид представената заповед на председателя на ДАБ, с която на П. С. се възлагат правомощията на такъв орган – л- 102 от делото. Оспореното по делото решение е издадено в писмена форма и с изискващото се съдържание от формална страна. Не е налице и основание за обявяването му за нищожно, предвид, че формално са обсъдени наведените основания.

Спазени са изцяло и процесуалните правила, в това число допълнително е проведено интервю за изясняване в значителна степен на относими обстоятелства, жалбоподателят е имал в пълнота възможността да изложи своите съображения и да посочи всички относими обстоятелства и доказателства в подкрепа на твърденията си за нежеланието си да се завърне в А..

Оспореното решение е и материално законосъобразно. Административният орган е съобразил и изследвал в пълнота предвидимите рискове и заплахи за живота и сигурността на жалбоподателя при евентуалното му завръщане в страната му по произход, както по отношение на преследване от официалните власти.

Правилно в мотивите на оспореното по делото решение е прието, че на проведеното интервю по повод молбата за закрила жалбоподателят е изложил обстоятелства, относими към предоставянето на хуманитарен статут.

Що се касае до ситуацията в А., и евентуални заплахи за живота и сигурността на жалбоподателя от талибаните, то видно от данните по справка за ситуацията в А., следва да се отбележи на първо място, че както приема и Съдът по правата на човека, общото положение на насилието в А. само по себе си не съставлява основание, което да дерогира по принцип завръщане в тази държава на всяко лице - в този смисъл Решение от 11 юли 2017 г. ЕР и АР срещу Н.), по жалби № 43538/11 и 63104/11, § 80, и цитираните препратки. След така приетото от Съда, ситуацията в А. е значително подобрена, в това число и актуалната такава към датата на устните състезания по делото. Така в представената справка от ДАБ пред съда 171 от делото - отчита се спад с 13% на цивилните жертви за първото полугодие на 2020г. в сравнение със същия период за миналата година - и съставлява най-ниският отчетен брой цивилни жертви от 2012г. Също е посочено, че в А. е регистрирано над 40% намаление на насилието между афганистанските и талибанските сили след прекратяването на огъня, обявено тази година, обсъдено е и подписаното споразумение за установяване на мир между САЩ и талибаните, обявено на 29 февруари 2020г., което се определя като историческо след 19 г. конфликт. Обсъдени са и събитията след проведените президентски избори през 2019г., както и икономическата ситуация в страната, която в сравнение с предходни години, бележи ръст. Главно в областта на селското стопанство, подчертано е силното управление на макроикономическо ниво и внушителен диапазон от реформи за бизнес реда и управление на публичните финанси, разширен бил достъпът до здравеопазване, образование и инфраструктура, и услуги, довели до огромни успехи в развитието на

страната. В Справката на Дирекцията е подчертано, че официалните власти в общи линии поддържали ефективен контрол над силите за сигурност, но нямали никакво влияние върху антиправителствените елементи и организации, най-вече талибаните, но не само, като описаните в справката нарушения на основните права се извършвали от правителствени участници и неправителствени елементи в съотношение 20:80. Имало съобщения за произволни или незаконни убийства, за политически мотивирани убийства и изчезвания, макар и да съществували забрани в закона, обсъдени в справката. Ситуацията със сигурността оставала проблематична поради бунтовнически атаки, терористичните груби били главните виновници за огромната част от жертвите сред цивилното население.

Предвид на тези съображения, то изводите в оспореното решение, според които ситуацията в А. сама по себе си не съставлява основание за предоставянето на международна закрила на основание чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ - конкретно хуманитарен статут, като правилни и обосновани, се споделят от съда.

Не могат да бъдат споделени и доводите в жалбата за действията на групировката Ислямска държава чл.9, ал.1 ЗУБ, тъй като жалбоподателят не попада в социална група, предмет на целенасочени атаки, правилни са изводите в решението, че не са налице сериозни и потвърдени заплахи актуални към момента на производството, въз основа на които да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

Доколкото не се навеждат нови твърдения пред съда с жалбата, различни от бежанската история, представена на интервюто, то съдът следва да приеме, че жалбоподателят е мигрант по смисъла на пар. 62 от Наръчника на ВКБООН за процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че чужденецът е напуснал РПЦ – ДАБ, където е бил настанен при свободен режим и е в неизвестност от 28.10.2020г., видно от докладна на л. 103 от делото, която ситуация не е променена и към момента на съдебното заседание по делото.

Доколкото с жалбата е оспорено решението за отказ само на основанията по чл.9, ал.1 ЗУБ, то съдът не дължи обсъждане на основанията, свързани с преследване по чл.8, ал.1 ЗУБ, цитирани в писмената защита на адвоката.

Също необосновани са твърденията, че интервюто било проведено формално, доколкото са зададени всички относими към основанията по чл.8 и чл.9 ЗУБ въпроси за факти и обстоятелства, на всички зададени въпроси е даден отговор, взет предвид и обсъден в решението. Също необосновано се твърди, че бежанската история била представена опростено, тъй като органът е изложил всички съобщени от чужденеца данни за причините да напусне страната си по произход и отговорите на зададените му въпроси във връзка със заплахи или преследване на лично основание, които са отрицателни.

С оглед на всичко изложено, жалбата по делото следва да бъде отхвърлена като неоснователна, и на основание чл. 172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т., [дата на раждане], гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН],

против Решение № УПВР 247/14.10.2020г. на интервюиращ орган П. С. при ДАБ – МС, в частта на решението, в която е постановен отказ да предостави хуманитарен статут

Решението е окончателно.

Съдия: